

Colecția
NOUA SPIRITUALITATE
coordonată de
DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN

© Editura Școala Ardeleană
Cluj-Napoca, str. Mecanicilor nr. 48
Redacția: tel. 0364 117.252; 0728.084.801
e-mail: office@scoalaardeleanacluj.ro,
redactie@scoalaardeleanacluj.ro
Difuzare: tel/fax 0364 117.246; 0728.084.803
e-mail: difuzare@scoalaardeleanacluj.ro,
esadifuzare@gmail.com
www.scoalaardeleanacluj.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MIHALCEA, DOINA ELISABETA
Avataruri / Doina-Elisabeta Mihalcea ; cuv. înainte de
Dumitru Constantin-Dulcan. - Cluj-Napoca : Editura
Școala Ardeleană, 2019
ISBN 978-606-797-460-7
I. Dulcan, Dumitru Constantin (pref.)
821.135.1

Ilustrații interior: desene în tuș de Miruna Ciolca

Editor: Vasile George Dâncu
Coperta: Ana Vișan
Tehnoredactare: Sandra Cibicenco

DOINA-ELISABETA MIHALCEA

AVATARURI

**Cuvânt înainte de
Dumitru Constantin-Dulcan**

Cluj-Napoca, 2019

Doina-Elisabeta Mihalcea s-a născut la 30 ianuarie 1954, în București. A absolvit Facultatea de Limbi și Literaturi Străine a Universității din București. A lucrat în învățământ și apoi ca redactor la Centrul European pentru Învățământ Superior (CEPES). A fost director de marketing la Editura All.

A absolvit cursurile de masterat organizate de Academia de Studii Economice București și Universitatea Washington din Seattle, devenind „Executive Master of Business Administration”.

Este traducător autorizat de Ministerul Justiției pentru limbile franceză, germană și engleză. Vorbește fluent, de asemenea, italiana și spaniola.

A lucrat ca traducător-interpret în programele Uniunii Europene Phare și EPRICOM.

A tradus cărți de medicină, istorie și beletristică (KGB. *Istoria secretă a operațiunilor sale externe de la Lenin la Gorbaciov* de Christopher Andrew și Oleg Gordievski, Editura All, București, 1994; *Cartea bebelușului* de Manfred Praun, Editura Mladinska, București, 2007 ș.a.).

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE

(de Dumitru Constantin-Dulcan)..... 7

I. CHEILE CĂRȚII 13

Note de subsol..... 15

Personajul principal..... 17

II. AVATARURILE MIEI 21

1. Mia 23

Suferințele unei femei contemporane..... 25

2. Hesichius..... 48

Viața Hipatiei din Alexandria, relatată de discipolul ei, Hesichius, așa cum rezultă din epistolele lui Sinesius din Cirene..... 50

3. Tia 85

Moartea unei matriarhe relatată de Tia, Mare Moașă într-o așezare matriarhală de la începutul Neoliticului..... 87

4. Senenmut 116

Viața faraonului Hatșepsut, consemnată pe papirus din porunca lui Hapuseneb, Primul Mare Preot al lui Amon, și adnotată de Senenmut, mare demnitar al regatului Kemet..... 119

5. Laszlo.....	168
<i>Arderea pe rug a unei vrăjitoare, povestită prin gura lui Laszlo, organist, martor ocular, care a asistat la supliciu de pe treptele bisericii din Marosvásárhely, denumit și Târgu-Mureș.....</i>	
6. Urmă de urs.....	192
<i>Cum trăiau oamenii de Neandertal, conform relatării lui Urmă de urs, vânător dintr-un sălaș de munteni, în ultima eră glaciară din Paleoliticul superior.....</i>	
7. Peire Cardenal.....	226
<i>Cariera aventuroasă a lui Peire Cardenal, trubadur din Languedoc, povestită de el însuși... 228</i>	
III. CE MAI FACE MIA?.....	257
IV. EPILOG.....	265
BIBLIOGRAFIE.....	287

CUVÂNT ÎNAINTE

Cu cartea sa, *Avataruri*, Doina-Elisabeta Mihalcea înregistrează un debut fericit și meritoriu.

Cunoscătoare a mai multor limbi de circulație internațională, cu o cultură aleasă și cu o inteligență vie, după o amplă documentare, autoarea își propune un demers interesant, povestind ipostazele unei succesiuni de avataruri, de imaginare reîncarnări, și să ofere cititorilor săi, încă animați de lecturi și de cultură, sub forma unui roman antrenant, o istorie a lumii redată în acord cu cele mai noi date ale istoriografiei moderne.

După cum însăși autoarea ne mărturisește, cartea vrea să aducă și un omagiu acelor gânditori care au înfruntat cerbicia vremurilor, riscându-și viața, în dorința de a ridica un colț al vălului care ascunde misterul existenței umane.

Recunoscând aportul celor cărora le datorăm evoluția civilizației și a culturii umane, Doina-Elisabeta Mihalcea pledează, în același timp, pentru onestitatea omului de știință, care

1.

MIA

CONTEXT

Mia este o femeie la 40 de ani, duce în România secolului XXI o viață înlesnită și elegantă, datorită părinților (Floarea și Ion), vechi nomenclaturiști, dar și propriilor competențe (cunoaște câteva limbi străine). După mai multe relații nenorocoase, s-a căsătorit cu Marian, printr-un aranjament al părinților. O căsnicie fără dragoste din care au rezultat doi copii. Marian este inginer, 42 de ani, muncește la exploatarea petroliere din țările arabe și este mare consumator de băuturi alcoolice. Dur și violent cu soția. Aceasta se consolează în brațele lui Mircea, grafician, fire delicată și romantică. Mia are dureri recurente de cap și de stomac, agorafobie, precum și fobie de apă. În timpul unei delegații, se împrietenește cu Renate, care lucrează la o mare firmă din Germania. Ele își fac confidențe. Renate o convinge pe Mia să meargă la un psiholog, Karl, care îi va propune, după câteva ședințe, să încerce să facă o regresie hipnotică

Respect pentru oameni și cărți

pentru a identifica traumele din prima copilărie. În decursul regresiiilor alunecă în vieți din trecut, pe care le relatează documentat. Recunoaște în unele personalități din existențele trecute prieteni și rude din anturajul prezent. Aceste regresii îi vor vindeca fobiile, îi vor extinde orizontul înțelegerii și îi vor da sens întregii existențe.

SUFERINȚELE UNEI FEMEI CONTEMPORANE

Mia s-a trezit cu o durere surdă în coșul pieptului, ca în fiecare dimineață. De la stres. O cauză generală a tuturor suferințelor moderne. O cauză care nu necesită explicații și nu are fundament fiziologic, după cum se spune. Medicii au trimis-o la investigații de laborator, pe care le-a efectuat cu sfințenie. Ea crede în știința modernă și nu în leacuri băbești. Nici în rugăciuni și misticisme. Viața ei se desfășoară riguros, corect și la lumină. Așa au trăit și părinții ei, în comunismul care nu permitea abateri de la reguli și de la dogmă. Unora le-a priit. Alții au pierit în închisori, s-au chinuit în lipsuri, în sărăcie și resemnare.

Dar părinții ei au fost norocoși. Tatăl a venit dintr-un sat de câmpie și s-a angajat la fabrica de aluminiu, calificându-se la locul de muncă. În sat la el făcuse patru clase și scria foarte bine. A fost cooptat în comitetul sindical pe întreprindere și întocmea la toate ședințele procese verbale și dări de seamă. Avea o semnătură foarte frumoasă și înflorită, pe care o punea cu mândrie la rubrica „Întocmit de tov. ...”. Aceasta a fost remarcată pe linie de partid iar posesorul promițătoarei iscălituri a fost scos din producție și trimis

la școala politică. Și acolo s-a descurcat. S-a străduit mult să deslușească sensurile adânci cuprinse în operele lui Marx și Engels, aplicate în noua noastră republică populară².

Însă a fost întru totul de acord cu dictatura proletariatului strâns unit cu țărănimea muncitoare și a învățat pe dinafară expresii mobilizatoare de tipul: „Sus munca!”, „Jos burghezo-moșierimea!”, „Nici muncă fără pâine, nici pâine fără muncă”, „Țării, cât mai mult...” (cărbone, aluminiu etc., după caz), dar și poezioare foarte plăcute în vers popular: „Iu-iu-iu tractorul ară/ Iu-iu-iu porumb, secară/ Facem colective-n țară/ Toți chiaburii ca să piară”.

Una peste alta, a terminat cu succes școala politică și a devenit activist. Curând a căpătat de la partid o garsonieră cochetă și s-a mutat din baraca pe care o împărțea cu alți douăzeci de nefamiliști. Se purta la costum și cravată, când mergea prin comune cu propaganda pentru

² Republica Populară Română a fost proclamată după abolirea monarhiei, în momentul abdicării Regelui Mihai I, ultimul monarh al Regatului României, la 30 decembrie 1947, și a purtat această denumire până la 21 august 1965, când a fost schimbată, prin adoptarea noii constituții, în Republica Socialistă România. În timpul evenimentelor de la sfârșitul anului 1989, s-a revenit la vechea denumire, România, forma de organizare rămânând cea de republică.

colectivizare³. El era încălțat cu pantofi cu scârț, localnicii, în opinci gloduroase. În fiecare seară, când se întorcea acasă de la munca politică, își peria cu grijă haina de la costum și basca, pantofii și-i lustruia oglindă. Îi plăcea să fie spilcuit, căci astfel demonstra tuturor superioritatea cauzei construcției socialismului asupra viziunii înguste și înapoiate a capitalismului decadent.

A dus muncă de convingere cu țărani încăpățânați, care refuzau să-și dea la colectivă vitișoarele din bătaură, necum pământul moștenit de la moșii lor, veterani din războaiele patriei,

³ Procesul de colectivizare a agriculturii s-a desfășurat în Republica Populară Română, sub conducerea Partidului Comunist Român, între anii 1949 și 1962. El a constat din exproprierea micilor proprietari agricoli țărănești și a marilor latifundii, urmată de comasarea lor în așa-numitele gospodării colective, cu excepția unor terenuri din zone muntoase, care au rămas în proprietatea privată a vechilor deținători. Laolaltă cu terenurile agricole au fost expropriate de la agricultori animalele de tracțiune și utilajele. Țărani s-au opus preluării forțate a bunurilor și terenurilor, acestea reprezentând unicele lor mijloace de subsistență, iar regimul comunist a recurs de multe ori la represiuni violente, încarcerări, asasinat și deportări. Gospodăriile agricole colective li s-a schimbat numele în Cooperative agricole de producție, dar au rămas în esență aceleași structuri ineficiente, după modelul colhozurilor din Uniunea Sovietică. După prăbușirea regimului comunist în 1989 au fost desființate și a fost demarat procesul de reconstituire a dreptului de proprietate asupra fondului funciar, în forma existentă anterior anilor colectivizării.

împroprietăriți, hăt!, demult, de când minte nu se ține, de vodă Cuza ori de regii nemți. Îi plăcea să lămurească și să altoiască cu bâta pe spinare, împreună cu tovarășii de la Regiune, pe sătenii mai răi de gură. Echipa de tovarășii pe care-i însoțea în calitate de propagandist bătea cu duhul blândeții și nu uza de armamentul din dotare, cum se zvoinea că se întâmplase prin comunele bogate, cu chiaburi trădători și cuiburi legionare.

El nu zăbovea cu gândul la asemenea întâmplări. Credea cu tărie că dușmanul de clasă trebuie stârpit fără milă, chiar și atunci când se ascunde cu viclenie în îmbrăcămintea rufoasă a vreunui țaran nevoiaș. Partidul⁴ îi dăduse casă și masă și poziție în societate, cum nu visase nimeni din familia lui de sărăcii care n-aveau după ce bea apă. În ceea ce-l privește, nu avea să precupețească niciun efort pentru a-și păstra slujba și statutul. Avea destule prilejuri să își demonstreze râvna și abnegația, când partidul îl trimitea să demaște vreun sabotor, ori vreun ciocoi care nu-și predase cotele de cereale cuvenite.

⁴ Partidul Comunist Român (PCR), singura formațiune politică din România, între 1947 și 1989, a apărut în 1921, prin separarea ramurii extremist bolșevice din așa-numitul Partidul Socialist din România. Până în 1948 a fost denumit Partidul Comunist din România și, ulterior, până în anul 1965, s-a numit Partidul Muncitoresc Român (PMR). Din 1965 a fost din nou denumit Partidul Comunist Român. Acesta a fost dizolvat la 22 decembrie 1989.

N-avea tată, n-avea mamă. După ce termina el, miliției nu-i rămânea altceva decât să-l ridice pe ticălos și să-l ascundă, nici maică-sa să nu-l mai găsească, stârpind astfel orice element negativ, după care s-ar fi putut lua și alții.

Când i-a venit rândul, s-a căsătorit cu o fată potrivită, utemistă⁵ fruntașă în producție la fabrica de fibre și fire sintetice. Au făcut o fetiță, care creștea cu tovarășele de la grădinița săptămânală, și mai puțin pe acasă, părinții fiind foarte ocupați. Soția era și studentă la fără frecvență. Erau amândoi cadre de nădejde și nu pregetau să-și aducă obolul la efortul colectiv pricinuit de vizitele de partid și de stat în orașul lor, sau cu ocazia manifestațiilor de ziua muncii sau de ziua eliberării naționale de sub jugul fascist: întocmeau convocatoare și felurite liste, făceau mobilizarea, țineau evidența absenților, alergau neobosiți să rezolve și să descurce treburile. Se completeau de minune unul pe altul și de aceea pozele lor erau nelipsite de la panoul de onoare.

⁵ Utemiști și utemiste se numeau membri ai UTM, adică ai Uniunii Tineretului Muncitor. Aceasta a purtat de la înființare, în anul 1922, diverse denumiri, reflectând curentul ideologic de stânga agreat de liderii PCR, cu sprijinul și sub conducerea cărora funcționa la vremea respectivă: Mișcarea Tineretului Socialist (1922), Uniunea Tineretului Socialist (1923), Uniunea Tineretului Comunist (1924), Uniunea Tineretului Muncitor (1949), din nou Uniunea Tineretului Comunist (1965). A fost dizolvată în 1989.

Astfel încât nimeni nu s-a mirat când au fost detașați la centru, în capitală, acolo unde bătea marea inimă a partidului și se luau deciziile. Au primit o locuință luxoasă de la gospodăria de partid și mașină la scară. Au intrat în nomenclatură. Au căpătat și o femeie de serviciu, deși nu-i vedeau utilitatea, mai ales că avea și prostul obicei de a trage cu urechea la ceea ce se discuta în casă.

Anii au trecut în zbor, în belșug și bună rânduială. Munca era muncă, odihna, odihnă, familia înflorea încălzită de razele soarelui roșu comunist, sub privirea blândă a marelui conducător. Fiica lor, copil unic și răsfățat, studiasе limbile străine și lucra în Ministerul de Externe. După o tinerețe furtunoasă, se căsătorise, la îndemnul părinților, cu un tânăr inginer petrolist, nepotul unei ilegaliste⁶ bine văzute la nivel de partid și guvern, care garanta astfel nepotului o carieră frumoasă în umbra serviciilor secrete. Au făcut doi copii, care au fost dați la cele mai

---

⁶ Ilegaliștii erau membri și simpatizanți ai PCR, care suportaseră detenția și rigorile legii în perioada interbelică, atunci când acesta fusese scos în afara legii. Au fost idealizați de propaganda comunistă de după proclamarea RPR, astfel încât au devenit niște figuri eroice, care s-ar fi sacrificat pentru victoria antifascistă și antihitleristă și pentru instalarea puterii așa-numite populare în România. Au fost prezentați intensiv în literatura și cinematografia din perioada 1950-1960.

bune școli, pentru a fi pregătiți ca, la momentul oportun, să preia averea și atribuțiile în societățile ale antecesorilor.

Din păcate, căsnicia Miei scârțâia, soțul era primitiv și lipsit de înțelegere, iar ea tânjea de un dor neștiut. Avea migrene și indispoziții. Soțul lucra într-o țară din Africa de nord și preluase atitudinea misogină a localnicilor. Nici flirturile, nici aventurile extraconjugale ocazionale nu mai reușeau să ridice moralul sofisticatei eroine.

Marea iubire o cunoscuse după Revoluție, cu ocazia vernisajului unei expoziții colective de artă plastică românească în Germania și se îndrăgostise la prima vedere de Mircea, un tânăr grafician. Femeia la patruzeci de ani dăduse frâu liber sentimentelor năvalnice și se aruncase în această relație cu patimă și disperare. Graficianul își lansase o serie de gravuri de o frumusețe aparte, cu bărbați și femei în posturi hieratice, cu busturile din față și cu picioarele în profil, cu chipuri interiorizate și inexpressive, surprinse într-o rugăciune mută. Vizitatorii expoziției zăboveau îndelung în fața acestora și se simțeau pătrunși de vraja stranie care emana din lucrările expuse pe un panou în semicerc, ce producea un câmp de forță aproape palpabil. Avea mari șanse să le vândă pe toate.

Când li se întâlniseră privirile, Mia rămăse scurtcircuitată, incapabilă să se opună trăsnetului care o lovise cu putere irezistibilă. Ochii ei

rămăseseră atârnați de ai lui, sorbindu-l și înglobându-l în ființa ei lăuntrică, restituindu-l parcă unui loc care-l recunoștea și-l primea cu o bucurie nemaitrăită.

Au trăit niște săptămâni de iubire ca-n povești, netulburați de îndoieli și incertitudini cu privire la viitor. A fi împreună era cel mai firesc lucru, din moment ce privirile, gesturile, gândurile li se înlănțuiau într-o armonie perfectă. Coregrafia vieții le oferise darul neprețuit al unui *pas de deux* în care regăseau secrete împliniri și reeditau dulci speranțe ascunse în casa sufletului.

Au fugit din marele oraș și s-au ascuns în cabana din Alpi pusă la dispoziția lor de Renate, o bună și discretă amică a Miei. Au colindat prin pădurile dese și s-au îmbătat de aromele de cetină. Într-o zi, au dezgropat de sub frunze și crenguțe uscate un mic izvor, care a răspuns imediat modestelor lor strădanii de hidroameliorații, țâșnindu-le cu îndrăzneală în față și răsplătindu-le truda cu roiuri de stropi auriți de razele soarelui. Cei doi îndrăgostiți se întorseseră la o fabuloasă vârstă a copilăriei și percepeau natura cu o acuitate demnă de fiarele pădurii. Teama omului de la oraș în fața tufișurilor foșnitoare, unde se puteau ascunde primejdii necunoscute, repulsia provocată de sumedenia de gănganii care li se strecurau sub haine, fobia de microbi, toate dispăruseră fără urmă. Se îndesțulau, liberi de prejudecăți, cu aerul aromitor,

mirosind a ierburi putrezite, se scăldau în iarba necosită încă, socializau cu rarii drumeți cu un „Grüss Gott!” sonor și priveau existența cu încredere, pentru că oriunde s-ar fi aflat împreună, erau acasă.

O trăire de asemenea intensitate, cauzată, zice-se, de creșterea producției de dopamină în creierul îndrăgostiților, nu este făcută să dureze – oamenii și-ar pierde mințile de fericire – astfel încât, la un moment dat, Mia s-a trezit din reverie la chemarea datoriei, care îi reclama prezența în țară și în familie. Urma să primească o poziție importantă în minister și trebuia să se supună unor interviuri și investigații amănunțite, în urma cărora factorii de răspundere aveau să decidă dacă este demnă de încredere și are tărie de caracter.

Desigur, părinții erau cei care trăsese rădăcinile pentru acest post. Aflați la vârsta senectuții, se mai bucurau încă de respectul tovarășilor din trecut, împreună cu care făcuseră la Revoluție pasul înainte, ocupând pozițiile-cheie în administrația centrală, în forul legislativ și în economie.

Dar fiica lor a fost respinsă de la promovare. Prinsă în povestea ei de iubire, Mia a primit cu oarecare nepăsare refuzul neașteptat. Dar părinții, soacra și soțul au convocat un consiliu de familie în care au făcut-o cu ou și cu oțet și i-au reproșat cu vorbe amare imoralitatea, dezinteresul și chiar trădarea. I-au amintit că